

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1998

Vă salut din inimă pe toți cei din apropiere și din depărtare în Numele scump al DOMNULUI nostru Isus Hristos cu Cuvântul din Ioan 15, vers. 18-20: „*Dacă vă **urăște** lumea, știți că pe Mine M-a **urât** înaintea voastră. Dacă ați fi în lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă **urăște** lumea. Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au **prigonit** pe Mine, și pe voi vă vor **prigoni**; dacă au **păzit** Cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor **păzi**.»*”

Mântuiții nu se potrivesc în lumea aceasta; ei sunt ca un corp străin în ea. Ei merg pe aceeași cale și sunt greșit înțeleși ca și Mântuitorul lor, despre care este scris deja în Psalmul 69, 4: „*M-au **urât** fără temeii ...*” (Ioan 15, 25). Pe noi, care vestim mântuirea, ne lovește aceeași soartă ca pe El, Cel care a adus mântuirea. Nu există nici un motiv pentru care un credincios să fie urât. Singurul motiv îl găsim în Ioan 17, 14: „*Le-am dat **Cuvântul** Tău; și lumea i-a **urât**, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.*” EL a fost urât pentru că EL era Cuvântul, iar noi suntem urâți pentru că L-am primit și Îl predicăm.

Credincioșii sunt urâți de lumea religioasă numai din cauza Cuvântului. Sub influența Cuvântului se desparte întotdeauna lumina de întuneric și se poruncește chemarea afară și despărțirea de lume. Printre acei care cred Cuvântul făgăduinței, nu poate exista ură, căci cei aleși poartă în ei înșiși viața și ființa lui Hristos ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Cine urăște pe un frate, arată prin aceasta că Satana s-a furișat și l-a inspirat. Pavel prezintă două feluri de credincioși: „*Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum.*” (Gal. 4, 29).

Ucenicii au fost ca și Isaac, născuți din Cuvântul făgăduinței, în timp ce învățătorii Legii din timpul lor — în felul lor foarte credincioși — își apărau învățăturile lor, dar erau plini de ură și de invidie ca și Cain.

DOMNUL le-a vorbit după ceea ce purtau ei în inimile lor: „*Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.*” (Mat. 12, 34). Un om descoperă prin cuvintele lui ce este în inima lui. Viața și faptele noastre ne arată ce viață purtăm în noi.

DOMNUL nostru a spus: „*Vă dau o **poruncă nouă**: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*” (Ioan 13, 34-35). Ai cui ucenici sunt cei plini de ură? Deci nu există numai cele zece porunci principale din Vechiul Testament, există mai multe în Noul Testament. Fratele Branham a numit porunca dragostei „porunca a unsprezecea” în care sunt trăite toate celelalte. Conform Romani 13, 8 dragostea pentru alții este chiar împlinirea întregii Legi. Porunca dragostei este dublă: în primul rând, să-L iubim pe Dumnezeu, DOMNUL nostru, din toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul nostru — ca poruncă-principală; în al doilea rând, să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. În aceste două porunci este cuprinsă toată Legea și Proorocii (Mat. 22, 36-40).

Despre nici o altă temă nu s-a predicat, vorbit și scris așa de mult ca despre dragoste. Totuși în mulți credincioși s-a răcit astăzi dragostea și nimic nu este mai regretabil ca lipsa de dragoste care se descoperă câteodată chiar ca o ură profundă. Trebuie să vezi, altfel nu poți să crezi aceasta. Există „credincioși” a căror ură nu ajunge numai până la moarte, ci trece peste deces și peste cimitir. Ce fel de oameni sunt aceștia? Ei nu pot să fie ființe divine; aceasta ar trebui să știe ei înșiși. După mărturia Sfintei Scripturi cei născuți din nou au o inimă nouă, un duh nou, o viață nouă, și anume au primit viața lui Dumnezeu. În inima unde locuiește Isus, acolo se face cunoscută ființa Lui.

Fratele Branham relatează despre răpirea „după perdeaua timpului” în paradis. Acolo el a auzit cuvintele: „... aici intră numai dragostea desăvârșită!” Dragostea — nu o învățătură sau o cunoștință — este o legătură a desăvârșirii. Este dragostea lui Dumnezeu descoperită pe crucea de pe Golgota. Cine a trăit personal iertarea și împăcarea, acela iubește cu dragoste divină, nu dorește nici un rău altuia și este bun până-n adâncul sufletului — da, acesta-i felul lui Dumnezeu de a iubi. Dumnezeu este dragoste, și cine este născut din Dumnezeu, îi iubește pe toți copiii Săi (1 Ioan 5, 1).

Mântuiților le merge ca și Mântuitorului: nu lumea necredincioșilor L-a **urât** pe El și L-au batjocorit cu cele mai rele injurii, ci acei care purtau Cuvântul lui Dumnezeu în gură. Copiii lui Dumnezeu nu învinuiesc niciodată pe alții, ei sunt întotdeauna acei care sunt învinuiți și defăimați. Un ales nu prigonește niciodată — el este prigonit (Gal. 4, 29). Ura, provocată prin invidie și gelozie, a început cu Cain care a rezultat din amestec. Cineva a spus odată: „Un Abel este acela, care are un Cain ca frate.” Eu aș spune mai bine „frate vitreg”. Cain a fost un frate-ucigaș, și așa sunt toți frații falși și „bastarzii” credincioși. „*Dacă zice cineva: »Eu iubesc pe Dumnezeu«, și **urăște** pe fratele său, este un **mincinos**; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este **porunca**, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.*” (1 Ioan 4, 20-21). Fiul lui Dumnezeu spune despre frații Săi adevărați: „*Căci oricine face **voia lui Dumnezeu**, acela Îmi este frate, soră și mamă.*” (Mar. 3, 35).

Pentru toți acei care vorbesc despre „Mesaj”, este valabil următorul text pentru cercetarea proprie: „*Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.*” (1 Ioan 3, 11+12).

Cine este din sămânța lui Dumnezeu nici nu poate urî, nu poate distruge reputația — aceasta nu ar corespunde cu natura divină. Dintr-un izvor nu poate țâșni bun și rău, amar și dulce (Iac. 3, 10-12). „*Omul **bun** scoate lucruri **bune** din vistieria **bună** a inimii lui; dar omul **rău** scoate lucruri **rele** din vistieria **rea** a inimii lui.*” (Mat. 12, 35). Numai cine este din sămânța celui rău, cum este scris despre Cain, poate răspândi otravă mortală de șarpe. Inima unui astfel de om nu este o mină de aur, ci o groapă mortală. Ambele semințe cresc împreună pe același câmp: „*Țarina, este lumea; sămânța bună, sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii celui rău.*” (Mat. 13, 38). Pe ambele cade aceeași ploaie, și același soare strălucește la fel peste ambele feluri (Mat. 5, 45).

Invidie, gelozie, ură — acestea sunt semnele celor care nu sunt născuți din nou. Fratele Branham a spus așa de potrivit despre cele trei „cercuri” suflet, duh, trup. El a spus că un om poate fi botezat în al doilea cerc, adică în Duh, cu Duhul Sfânt, dar în suflet să nu fie mântuit. Noi am crezut că cine are daruri, este deja pe jumătate în cer. Copiii adevărați ai lui Dumnezeu sunt transpuși și pecetluiți cu totul în cer prin botezul cu Duhul Sfânt. Limbile lor au fost curățite de focul divin, pentru a vesti faptele mari ale lui Dumnezeu (Fap. 2). Dar mai întâi este vorba despre mântuirea sufletului! Omul este un suflet viu, și sufletul, omul propriu-zis, trebuie să trăiască mântuirea și înnoirea. O ungere singură nu este de ajuns; lumea religioasă este deja plină cu acestea ca niciodată mai înainte.

Hristos, Unsul adevărat, ne-a avertizat de hristoșii mincinoși, unșii neadevărați ai timpului, proorocii falși care fac semne și minuni (Mat. 24, 24 ș.a.). Așa vorbește DOMNUL: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: »DOAMNE, DOAMNE! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?«*” (Mat. 7, 22). Binecuvântat din belșug pe dinafară cu proorocii, descoperiri și chiar cu semne și minuni, și totuși lepădat de DOMNUL și nerecunoscut! Aici să nu ne gândim numai la alții din alte biserici diferite, ci să punem la inimă și ce este scris: „*Fiecare să se cerceteze singur.*”

În predica lui despre „mielul și porumbelul”, fratele Branham pune față-n față natura mielului cu cea a lupului. El spune clar că un miel nu mușcă și nu urlă ca un lup. Credincioșii adevărați au natura unui miel, și cei botezați într-adevăr cu Duhul nu au fiere, la fel ca porumbelul. În limba lor nu poate fi otravă aducătoare de moarte, așa cum este descris în Iacov 3, 8 pentru că ei nu poartă amărăciune în inimă. Omul poate ascunde multe, dar ce este în inimă se face de cunoscut în viață prin cuvinte și fapte.

În Ioan 15 DOMNUL vorbește și din alt punct de vedere. EL se prezintă ca adevărata Viță de vie și pe ai Lui ca mlădițe purtătoare de roade. Viața viței de vie iese la exprimare prin mlădițe, și anume ca roadă a Duhului, care este: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor (Gal. 5, 22-23). EL ne îndeamnă să rămânem în dragostea Lui respectând poruncile Lui, așa cum El a respectat poruncile Tatălui Său. Cine rămâne în EL, aduce roade multe. „*Fiți roditori și înmulțiți-vă!*” este valabil și pentru creația duhovnicească. De la întemeierea Bisericii Sale, mereu și în toate timpurile au fost născuți oameni din nou. Duhul inspiră și dă naștere la viață din Dumnezeu. O biserică în care nu este născută viață nouă, copii ai lui Dumnezeu, este o biserică neroditoare. Atât cât mai durează timpul harului, Dumnezeu trebuie să mai poată adăuga oameni care au devenit credincioși (Fapt. 22, 47).

DOMNUL vorbește despre bucuria care trebuie să devină desăvârșită în noi, dacă respectăm poruncile Lui. Este vorba ca noi să ne iubim unii pe alții, așa cum El ne-a iubit pe noi. Apoi urmează expresia puternică adresată copiilor ascultători ai lui Dumnezeu: „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.*” (Ioan 15, 14).

Avraam a împlinit ceea ce i-a poruncit DOMNUL și a fost numit „prieten” de El (Isa. 41, 8). Abia prin faptă, lucrare, facerea lucrurilor pe care ni le-a poruncit DOMNUL, dovedim într-adevăr că Îl iubim și Îl credem cu adevărat. Avraam a crezut în Dumnezeu și a primit fiul făgăduit — aceasta a fost prima parte. A doua parte consta în a-l aduce ca jertfă pe singurul copil, pe care-l iubea atât de mult (Gen. 22). Alegere, făgăduință, credință și ascultare fac parte toate împreună. „*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.*” (Iac. 2, 21-22). Cine nu urmează ceea ce poruncește DOMNUL, își închipuie numai alegerea și credința, este un teoretician care trăiește într-o lume deșartă, fantastică, vorbește întotdeauna despre voia lui Dumnezeu, dar nu o face.

Pentru cei aleși cu adevărat se potrivește ce a spus DOMNUL: „*Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi, și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.*” (Ioan 15, 16).

Noi suntem rânduiți să purtăm roade, roada Duhului și a înmulțirii. Rода este dovada că Îl iubim pe Dumnezeu. Viața care este în noi, se exteriorizează prin dragostea de frați și dragostea în general. Această dragoste nu este în cap și nu este pe buze, ci a fost turnată într-adevăr în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a dat viața (Rom. 5, 5). DOMNUL nostru a spus foarte clar: „*Îi veți cunoaște după roadele lor.*” și „*... orice pom bun face roade bune.*” (Mat. 7, 16-17). DOMNUL accentuează încă o dată în Ioan 15: „*Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.*” (vers. 17).

Acum ceva despre tema „Judecata”

Când a fost răpit fratele Branham „după perdeaua timpului” și a avut voie ca Pavel să privească în paradis printr-o previziune, i s-a mai spus: „Când va reveni Isus, vei fi judecat!” Mirat el a întrebat: „Trebuie să se prezinte înaintea judecății și Pavel cu Petru?” „Da, și ei vor fi judecați.”, a venit răspunsul.

Noi nu vrem să ne ocupăm aici de diferitele „judecăți” care vor avea loc, de exemplu, când va veni Fiul omului și va judeca popoarele (Mat. 25, 31) sau la începutul Împărăției (Apoc. 11, 18 și Apoc. 20, 4) sau judecata finală. De data aceasta este vorba că toți — și cei care fac parte din Biserica-Mireasă — trebuie să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Pavel continuă și scrie: „*Dar pentru ce judeci pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. ... Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.*” (Rom. 14, 10+12).

„*De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup.*” (2 Cor. 5, 9-10).

Biserica-Mireasă nu va apare la „judecata finală din fața tronului alb”, la a „doua înviere”. Aceasta rezultă din cuvintele următoare ale DOMNULUI nostru: „*Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5, 24). Din aceasta au dedus mulți credincioși că nu o să fie deloc judecați. Cu presupunerea că ei nu trebuie să-și dea socoteală lor înșiși, nici altora și nici lui Dumnezeu pentru faptele lor, câteodată le lipsește și cea mai mică măsură de teamă de Dumnezeu. Textele biblice prezentate din Romani 14 și 2 Corinteni 5 ș.a. ne învață însă mai bine. Înainte ca sfinții să judece lumea și îngerii (1 Cor. 6, 2+3), vor fi ei înșiși judecați. Tot ce a rămas neclar în timpul vieții noastre, va ieși la iveală și va fi clarificat. Chiar și pentru fiecare cuvânt nefolositor care a produs pagubă va trebui să se dea socoteală: „*Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit.*” (Mat. 12, 36).

Pavel aduce tema la punctul principal: „*Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este DOMNUL. De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni DOMNUL, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.*” (1 Cor. 4, 4-5).

În ceea ce privește vestirea, fratele Branham a putut spune cu siguranță la trăirea lui „după perdeaua timpului”, în comparație cu Petru și Pavel: „Eu am predicat aceeași Evanghelie și am botezat ca și ei! Dacă ei vor avea trecere înaintea lui Dumnezeu, atunci voi avea și eu trecere înaintea Lui!” Aceasta este și mărturia mea adevărată.

Pavel scrie lucrătorilor săi, străpuns de o teamă adâncă de Dumnezeu: „*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa ... De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, DOMNUL, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.*” (2 Tim. 4, 1+8).

Imediat după ce DOMNUL nostru vorbește în Matei 25, 1-13 despre venirea Mirelui și despre intrarea la nuntă, găsim descris de la vers. 14, cum El le cere socoteală slujitorilor Săi, cărora le-a dat averea Sa în număr diferit de talanți. Ca răsplată cei credincioși au avut voie să intre la masă: „*Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!*” (vers. 23). Mai întâi DOMNUL cere socoteală, după aceea urmează intrarea și masa de bucurie. Pavel scrie despre cercetarea la judecată: „*Dacă lucrarea zidită de cineva pe temeliea aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.*” (1 Cor. 3, 14-15).

Vor exista diferențe mari la cei mântuiți: „*Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților.*” (1 Cor. 15, 41-42a).

„*Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.*” (Dan. 12, 3).

Pavel îi încurajează pe toți care sunt activi în lucrarea lui Dumnezeu: „*De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintii, sporiți totdeauna în lucrul DOMNULUI, căci știți că osteneala voastră în DOMNUL nu este zadarnică.*” (1 Cor. 15, 58). Dar ce se va întâmpla cu acei care nu participă la lucrarea DOMNULUI?

DOMNUL va răsplăti credincioșii, El va șterge lacrimile alor Săi și va împărți cununi. EL nu va lăsa nimic neclar pentru veșnicie. Despre aceasta am mai putea scrie multe. Să alergăm dar în așa fel încât să câpătăm premiul (1 Cor. 9, 24-27)! Având în vedere apropiata venire a lui Isus Hristos trebuie să se cerceteze toți acei care fac parte din Biserica-Mireasă și dușmanului, pârâșul fraților, să nu-i mai dăm nici un prilej. „*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe DOMNUL.*” (Evrei 12, 14).

Noi trebuie să ducem până la capăt mântuirea noastră cu frică și cutremur, și să aducem totul în ordine cu Dumnezeu și cu oamenii. Sau vrem să așteptăm cum s-a întâmplat cu Anania și Safira (Fap. 5)? Judecata începe deja acum în casa lui Dumnezeu. Trufia și sentimentalismul evlavios nu-i ajută nimănui. Sau se descoperă Hristos cu adevărat în viața noastră și noi cu El în slavă (Col. 3), ori am căzut victimă unei iluzii. „De aceea prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină, și în pace.” (2 Pet. 3, 14). Ce teamă de Dumnezeu ar trebui să vină peste fiecare credincios, când vom deveni conștienți că vom fi judecați după cuvintele și faptele noastre!

DOMNUL spune: „*Iată, Eu vin în curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.*” (Apoc. 22, 12). Putem dăinui înaintea Lui așa cum suntem și să spunem din toată inima: „*Amin! Vino, DOAMNE Isuse!*”?

Evoluția din toată lumea

Cuvintele nu sunt de ajuns pentru a descrie ce a făcut Dumnezeu în anul acesta 1998. EL a dat har pentru toate călătoriile pe care le-am făcut în fiecare lună în toată lumea. Țări noi, uși noi s-au deschis. Dacă am numărat corect, acum sunt peste 130 de națiuni în care am vestit personal Cuvântul. După aterizare nu am sărutat niciodată pământul, dar m-am rugat întotdeauna înainte de decolare ca DOMNUL să dăruiască har pentru vestire în țara respectivă și să-i cheme afară pe ai Lui. Întotdeauna și peste tot se confirmă dublu: „*Cine este trimis de Dumnezeu, acela vestește cuvintele lui Dumnezeu*” (Ioan 3, 34), și „*cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu*” (Ioan 8, 47).

Hrana spirituală, Cuvântul prețios, ne-a fost lăsat atotcuprinzător nouă, minunat descoperit. Așa cum i-a fost poruncit fratelui Branham să depoziteze hrana spirituală, așa este — vă puteți da seama — și împărțirea acesteia o necesitate obligatorie. De ce ar fi trebuit atunci să fie depozitată?

DOMNUL l-a trimis pe Iosif înainte, ca să le dea fraților săi hrană în timpul foametei. În Amos 8, 11 Dumnezeu a spus că El va trimite o foamete pentru ascultarea cuvintelor Sale. Aceasta s-a împlinit și de aceea trebuie dată hrana la vremea hotărâtă (Mat. 24, 45). Este așa de desăvârșit, așa cum a fost întotdeauna totul la Dumnezeu. El face istorie de mântuire și desăvârșește lucrarea Sa în timpul nostru.

Ce pot eu să fac dacă DOMNUL mi-a poruncit mie să o împart? Chiar și la 33 de ani după moartea lui mai este valabil ce a spus fratele Branham în primul lui citat înregistrat despre slujba lui cu privire la trimiterea lui clară din 1933: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos, așa va fi mesajul care ți-a fost dat ție un premergător înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Nu eu voi fi premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul.” (San Juan, 9 februarie 1959).

Un mesager este indicatorul, nu calea. Nimeni care este pe un drum nu se oprește la indicator, ci se orientează după el și se grăbește să ajungă la țintă. Așa cum la o depozitare de alimente nu este încă o mâncare pregătită pe masă, ci mai întâi trebuie pregătită, așa se întâmplă acum prin vestirea bazată numai pe Cuvânt. Nici un om din întreaga lume nu poate arăta cu degetul spre ceva ce am predicat eu, că nu este în concordanță cu Cuvântul. Eu am înțeles bine, că dușmanul deja la începutul istoriei omenirii în paradis a rămas la temă, dar nu la adevăr și a implicat-o pe Eva în argumente. El nu și-a schimbat încă tactica, nici în legătură cu mesajul timpului de sfârșit. Însă argumentele și tălmăcirile despre ceea ce a spus Dumnezeu, le detest. Eu trebuie și voi rămâne până la sfârșit în Cuvânt și în adevăr, după care mă voi orienta în vestirea mea.

Când a făcut Dumnezeu începutul cu Biserica nou-testamentară, s-a întâmplat același lucru ca în paradis, așa cum s-a temut Pavel (2 Cor. 11, 1-6), și s-a continuat până în timpul nostru. Deja în creștinismul primar s-au ridicat oameni care au prezentat învățături false; de ei au avertizat mai ales Pavel, Petru și Ioan. Întotdeauna a existat **mai întâi Cuvântul original** și apoi tălmăcirile. Așa este și acum. Fratele Branham a adus Cuvântul original, tălmăcirile vin de la oameni care stau sub inspirație falsă. Aceasta dovedește deja faptul că ei folosesc citate pentru învățăturile lor și nu Cuvântul lui Dumnezeu ca temelie. Ce să credem despre o învățătură care nu se ține de Cuvânt? Desigur că absolut nimic! Însărcinarea mea sună: „*Predică Cuvântul ...!*” (2 Tim. 4, 2) și „*EU te voi trimite din oraș în oraș ca să vestești Cuvântul Meu!*” Cine nu predică Cuvântul curat și nu rânduiește fiecare învățătură armonios în acesta, nu poate fi însărcinat de Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei și al păcii (1 Cor. 14). Satana este Diavolul — cel care încurcă toate. În nici o țară și în nici un oraș nu sunt răspunzător pentru despărțire în vreo biserică. Eu nu am atras niciodată ucenici sub ascultarea mea. Eu slujesc întregului trup al DOMNULUI, nu unei partide religioase.

„*La început era Cuvântul*”, nu tălmăcirea. Aceasta ar trebui să străpungă inima fiecăruia. Unii frați au anumite așteptări. Ei se bazează pe cele șapte tunete, etc. Dar numai ceea ce spune într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu se va întâmpla, și anume atunci când se va împlini timpul. Nu este de ajuns dacă îl cităm pe Branham. Și Pavel a spus: „*Noi nu vom adormi cu toții ...*”, și totuși el și toți acei care au auzit-o din gura lui, au adormit. Necredincioșii i-o reproșează în cărțile lor; noi nu, pentru că înțelegem corect: Cuvântul a fost scris pentru noi, cei care îl vom trăi.

Criticii îi reproșează chiar și lui Isus, că s-a înșelat pe Sine și pe ucenicii Lui cu ceea ce a spus în Matei 16, 28: „*Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa.*” Fratele Branham ne-a arătat că această înștiințare s-a împlinit atunci când Ioan l-a văzut pe insula Patmos pe Fiul omului venind în Împărăția Sa. DOMNUL deschide mintea pentru Scripturi numai ucenicilor care umblă cu El. Numai așa se clarifică toate contrazicerile presupuse și fiecare întrebare primește răspuns.

Mulți au făcut deja pagube mari cu anumite exprimări ale fratelui Branham. Dacă se ascultă numai cuvintele lui, atunci ia naștere impresia că a spus-o așa sau așa. Noi trebuie să aducem totul înapoi în Cuvânt și să nu introducem citate în concepția proprie de învățătură.

Evident este nevoie de o chemare divină pentru slujba Cuvântului, pentru a putea prezenta totul conform adevărului și rânduii corect. În ciuda tuturor tălmăcirilor care sunt răspândite în multiple feluri și care produc confuzii, toți acei care sunt din Dumnezeu vor asculta de ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ei vor recunoaște unde se predică nefalsificat și se învață cu sinceritate. Este într-adevăr timpul ca toți acei care vor să fie prezenți la venirea lui Hristos, să se bazeze în totalitate pe Cuvânt. Numai cine rămâne în Cuvânt, are siguranța veșnică și este ferit de rătăcirii. Biserica adevărată este o Mireasă-Cuvânt curată. Cine are urechi de auzit, să audă!

Către toți slujitorii Cuvântului din toată lumea adresez rugămintea, dar chiar poruncesc prin autoritatea Cuvântului, să predice ceea ce se poate învăța fără îndoială numai din Biblie. La fiecare învățătură biblică există un criteriu dublu și este bazată întotdeauna pe două sau trei texte. Prima caracteristică este: „*Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor ...*” Vă rog să cercetați, dacă de exemplu așa-numitele învățături despre tunete se potrivesc cu „cuvintele proorocilor”. Desigur că nu!

A doua este: „*... după cum este scris.*” (Fap. 15, 15). Unde este scris că ceea ce îi înflăcărează despre cele șapte tunete, să fie predicat? Sigur nu în Sfânta Scriptură. Ceea ce au spus cele șapte glasuri nu s-a scris. Deci nu este Cuvântul lui Dumnezeu care ar trebui predicat. Nouă ne-a fost poruncit să păzim ce este scris (Apoc. 1, 1-3). Ce se întâmplă cu cei care adaugă ceva la Cuvântul scris, se poate citi în Apocalipsa 22, 16-21. Ceasul decisiv este aici. Cine este din Dumnezeu trebuie să-și ocupe poziția în Cuvânt, căci acesta este absolutul nostru. După acesta va judeca DOMNUL nostru, nu după tălmăcirile nebune ale oamenilor care se cred înțelepți.

Uniunea Europeană

Înainte de a înălța Hristos Împărăția Sa pe pământ și să restabilească starea paradisiacă, Antihristul aduce în „Eden”-ul lui totul sub controlul lui. Încă mai este Satana domnitorul acestei lumi, cel care i-a oferit DOMNULUI nostru toate bogățiile lumii și a spus: „*Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.*” (Mat. 4, 1-11). Satana, balaurul, șarpele cel bătrân, are șapte capete și zece coarne (Apoc. 12, 3). La fel ultima lui împărăție mondială are șapte capete și zece coarne (Apoc. 13, 1). El i-a dat acestuia puterea și scaunul lui de domnie (vers. 2). Abia îndrăznim să spunem, dar Uniunea Europeană este această ultimă putere mondială, care ne este descrisă în profeția biblică. Ea este a patra și ultima împărăție despre care este vorba în Daniel 2 și 7. În Daniel 7, 23 ni se spune: „*Fiara a patra, este a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.*”

Banca Centrală Europeană sub conducerea lui H. Duisenberg, primul președinte, are reședința în Frankfurt pe Main; Tribunalul European cu cei 40 de judecători are reședința în Strassbourg. Fiecare sentință care este pronunțată acolo, este definitivă. Nu se poate face recurs. Valuta Euro s-a realizat. În Bruxelles s-a inaugurat noul Parlament European. Clădirea impozantă poartă inscripția: „Caprice des dieux”, ceea ce înseamnă „Capriciile dumnezeilor”.

Steagul European flutură peste tot. Acesta a fost conceput de iudeul belgian Paul Levi. Imediat după război, el s-a convertit la catolicism și în 1949 a fost numit director al departamentului de cultură al Consiliului Europei. Într-o zi Levi a văzut statuia Mariei cu cununa de stele de aur sub cerul albastru. Prin aceasta a venit trimiterea la femeia sfântă cu cununa de 12 stele din Apocalipsa 12, 1 (Conform învățaturii catolice aici este vorba despre Maria.), și astfel steagul albastru european cu cele douăsprezece stele aurii a luat naștere spre preamărirea ei. Papa a închinat deja întreaga Europă „inimii nepătate” a Mariei ca „Împărăteasa Europei”.

Devine tot mai clar, că întreaga „putere mondială” din „Casa Europeană” își găsește locul potrivit. Den Haag a fost ales pentru președinția „Tribunalului mondial”.

În Frankfurt se construiesc alte 15 blocuri-turn în care va avea reședința capitalul mondial, și anume cele mai importante bănci ale popoarelor. Articole de fond ale presei internaționale au deja titlul referitor la aceasta: „Capitalul mondial într-o singură mână!” Unitatea Europei și cu aceasta restabilirea Împărăției Romane, este aproape încheiată. Astfel puterea duhovnicească poate să se servească de cea lumească, să ia hăturile în mână și să inițieze ultima etapă (Apoc. 17).

Statele Unite ale Americii, care sunt descrise în Apocalipsa 13, vers. 11-18, ca mielul cu două coarne, și anume cu putere lumească și religioasă, stau numai pe locul doi. S.U.A. are însărcinarea să-i aducă pe toți locuitorii pământului până acolo să se închine primei puteri: „*Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi* (cap. 13, 1-10) *înaintea*

ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” (vers. 12). Prin „conflictul Clinton” „telecomandat”, funcția prezidențială a S.U.A. a suferit pagube în toată lumea. U.E. nu are un astfel de scandal, ea este predestinată pentru puterea mondială nr. 1. Totul decurge exact după planul hotărât dinainte al lui Dumnezeu.

Se mai pot scrie multe despre evoluția din timpul sfârșitului. Noi nu trăim în întuneric, ci avem lumina strălucitoare a Cuvântului profetic (1 Tes. 5, 4; 1 Pet. 1, 16-21), care aduce la lumină toate legăturile. Este pur și simplu minunat, cum dăruiește Dumnezeu înțelegere și claritate la timpul potrivit. În ceea ce privește Israelul și evoluția în religia respectivă, noi vedem că se apropie totul de punctul culminant. În 4 mai 1999, Yasser Arafat vrea să proclame propriul stat palestinian. Papa a planificat călătoria lui la Ierusalim pentru anul 2000. Timpul pentru „încheierea legământului” (Dan. 9, 27) s-a apropiat. Venirea Mirelui nostru este și mai aproape. Noi vedem că se pregătește ceea ce se va întâmpla după răpire. Cât de aproape trebuie să fie atunci acest eveniment mare și minunat!

Mulțumesc frumos

Tuturor celor care poartă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune lucrarea lui Dumnezeu și ne sprijină cu darurile lor, le mulțumesc aici în Numele lui Isus. Numai împreună putem să purtăm de grijă pentru toată lumea. Aici în Centrul misionar tipărim în nouă limbi diferite.

Dumnezeul credincios le-a dăruit tuturor fraților răspunzători din toată lumea, o orientare bună în Cuvânt. Vestirea poartă roadele ei. Mulțumire lui Dumnezeu în veșnicie. Răsplata pentru slujba și credincioșia lor o primesc de la DOMNUL. Și tuturor acelor care ajută aici în Centrul misionar și peste tot în diferite feluri, să le fie spus aici un mulțumesc deosebit.

Pentru anul 1999 vă doresc din inimă binecuvântarea lui Dumnezeu. EL ne conduce sigur până vom ajunge de la credință la vedere. Noi strigăm: „*Maranata! Vino în curând, DOAMNE Isuse!*”

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank